

1/2013

XXB-1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Zahraniční povídky

Daniel Abraham
Lovkyně v Arin-Qinu
Brad R. Torgersen
Papřek světla

České povídky

Martin Gilar
Dotek molekul
Jakub Raida
Motýli

Publicistika

Jason Sanford
Božským úralkem stanovený
mýtus literárních soutěží
Edita Dufková
Jak se stát radiačním mutantem
Jaroslav Petr
Fantastická věda
Josef Horký
Videohry na plátně:
přítomnost a budoucnost
Martin Zhouf
Rozhovor
s Karlem Jeriem

www.casopisxbl.cz

Cena: 75 Kč – 3,0 euro

9 771804 660004

Nina Allanová
Stříbrný vítr

PRAGO FEST

FESTIVAL FANTASY, SCI-FI A HER

31. 1. - 3. 2. 2013 PRAHA

WWW.PRAGOFFEST.CZ

HRY PlayStation, Xbox, Nintendo, PC, hudební, deskové a karetní hry...

RPG Přednášky, srazy RPG serverů, velká herní místnost a další herny.

FANTASY, SCI-FI Harry Potter, Pán prstenů, Hra o trůny, Star Wars ...

ANIME, JAPONSKO Manga a anime, japonská historie, móda a kultura...

ZÁBAVA Večer fantazie, tombola, fireshow, šerm, tanec, kostýmová soutěž

VSTUPNÉ Od 100 Kč/půl dne a 200 Kč/den. 50% sleva pro děti do 12 let.

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Daniel Abraham: Lovkyně v Arin-Qinu	3
Brad R. Torgersen: Paprsek světla	10
Nina Allanová: Stříbrný vítr	17

Domácí SF

Martin Gilar: Dotek molekul	31
Jakub Raida: Motýli	48

Publicistika

<i>Rozhovor:</i> Martin Gilar - Spokojený jsem byl...	46
DAIDALOS 2012 Vyhlášení výsledků literární soutěže	47
Jason Sanford: Božským úradkem stanovený...	56
<i>Fandomanie</i>	58
Edita Dufková: Jak se stát radiačním mutantem	59
Josef Horký: Videohry na plátně: přítomnost a budoucnost	61
Martin Zhouf: Čeští a Slovenští výtvarníci SF a F...	80

Fantastická věda

Citliví krokodýli; Lidstvo pomalu ale jistě hloupne; Měsíc se zrodil při obří kolizi; Opeřený dinosaurus z Ameriky; Kavárna bílých žraloků	57
--	----

Filmfaroniáda

<i>Filmové premiéry;</i> Atlas mraků; Paralelní světy; Návrat do Silent Hill 3D; Paranormal activity 4; Twilight sága – Rozbřesk, 2. část; Zlověstný; Raubíř Ralf; Laputa: Zámek v oblacích; <i>Klapka!</i>	65
--	----

Vivisektor

Lupa: Mrtvý v parovodu <i>Čtenáři čtenářům;</i> Haruki Murakami: 1Q84; Alex Adams: Bílý kůň; R. A. Heinlein a Spider Robinson: Proměnná hvězda; Daniel O'Malley: Hra věží; Rafal Debski: Souhvězdí kata; Jiří Pavlovský: Kladivo na čaroděje; J. G. Ballard: Království tvé; Derek Meister: Lovec duchů - Světlo, které zabíjí; Evan Mandery: Má věčná Q; Douglas Hulick: Mezi zloději; Ondřej Štindl: Mondschein; Fanouš – Továrna zkázy; Versus; <i>Nové knihy</i>	72
--	----

Šéfredaktor

Vlado Ríša
risa@casopisxb1.cz
Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran
jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust
sust@casopisxb1.cz

Pověřený vydavatel

Filip Humplík

Vydává

Konektor XB 1 s.r.o.
Praha 1, Nám. Republiky 1081/7
PSČ 110 00
www.casopisxb1.cz

Tisk

Libertas a.s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a.s.
prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.
(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 1. 2013

© Konektor XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno
jen se souhlasem vydavatele.
Titulní strana Martin Zhouf

Konec světa a Fénixcon

Konec světa se blíží podle Mayů a jiných katastrofistů rychlým krokem. V době, kdy tohle píšu, se zdá, že to bude pravda, neboť napadlo deset centimetrů sněhu

a život se skoro zastavil. o:)))

Nicméně jsem jako obvykle na konci roku "dobil" baterky návštěvou odpočinkového Fénixconu a takové myšlenky si vůbec nepřipouštím. Neobjímal jsem žádné stromy, jak to činí někteří politici a jim podobní, ale nasával fantastickou atmosféru přátelství, pohody a sounáležitosti, abych dokázal přežít příští rok.

O konci světa se tam příliš nemluvalo a optimismus fanů se projevil třeba i v tom, že někteří přítomní se dožadovali po hlavním organizátorovi možnosti zaplatit si už Fénixcon příští.

Kdo nebyl, přišel o mnoho. Pokřtili jsme knihu Mrtvý v parovodu, byla vyprodaná už v sobotu v deset dopoledne. Vyhlásili jsme výsledky soutěže Daidalos a předali ceny (viz článek o pár stránkách dál), pohovořili o tom, co se v našem časopisu chystá na rok 2013, vyfotografovali se s půvabnou steampunkovou...

A jako obvykle pohovořili do pozdních nočních hodin s lidmi, které, bohužel, vídáme jen párkrát do roka.

Kdysi mi jeden čtenář položil záladnou otázku: Proč vlastně jezdit na cony? Tehdy mi řekl, že na con přijel, a nic mu to nedalo.

Odpověď je poměrně složitá. Myslím si, že na těchto akcích (už vzhledem ke skoro nepřebernému množství přednášek, povídání, workshopů, křestů knih...) si najde každý, o co má zájem. Nemluvě o tom, že zvláště ti, co s návštěvami conů začínají, mají možnost osobně se setkat se spisovatelem, malířem, nakladatelem... Takový Leonard Medek v buřince a s dýmkou nebo Martin Darion Antoním celý v černé kůži ověšený kovovými cingrlátky jsou k nepřehlédnutí, a to nemluví třeba o Jirkovi Procházkovi (také ho nejde přehlédnout ani přeslechnout), Františce Vrbenské, Robertu Pilchovi, Tomáši Němcovi a mnoha dalších, s nimiž je možné podiskutovat přímo z oka do oka...

Nebude konec světa, na to je tu stále ještě mnoho fajn lidí, kteří něco takového nepřipustí ani v budoucnu a na cony se bude jezdit dál.

Vlado Ríša

Martin D. Antonín, Leonard Medek, Vlado Ríša a Františka Vrbenská

Křtiny Mrtvého v parovodu

Na Fénixconu se křtila kniha Mrtvý v parovodu těsně před vyhlášením výsledků soutěže Daidalos. Zúčastnili se editor a autoři, kteří v té době byli nejen přítomni, ale i schopni. Knihu pokřtila Františka Vrbenská. Poté byly předány ceny literární soutěže Daidalos. (1- Když steampunk, tak steampunk, Vlado Ríša a steampunkerka Lenka Štiblaríková; 2 - Dana Rusková; 3 - Božena Čechalová; 4 - Michal Sirotek) (viz foto)

Nově otevřené SF knihkupectví Fantasya

Nakladatelství Fantom Print slavnostně otevřelo 30. listopadu 2012 nové prostory SF knihkupectví Fantasya. Knihkupectví se nachází v Praze na Vinohradech, adresa je Řipská 18/828.

Otevření bylo spojené se křtem románu Znamení vlka autorky M. T. Majar (vlastním jménem Markéta Marková). Kmotrem knihy i knihkupectví se stal spisovatel Pavel Renčín, který se během křtu změnil ve vlkodlaka (viz foto). Nakladatelství Fantomprint také na této akci představilo nového marketing & PR manažera Tomáše Němce, bývalého to šéfredaktora časopisu Pevnost.

Daniel Abraham

Lovkyně v Arin-Qinu

(A HUNTER IN ARIN-QIN)

Jedna

Ze začátku, když za mnou do tmy ještě problíkávala světla z mého domu, mráz jenom zábl. Když jsem se pak prodírala závějemi a pronásledování mě hřálo, mráz štípal.

Nakonec už konejšil.

Bylo to nanejvýš nebezpečné, ale když už jsem si nepřipouštěla strach, ani takové nebezpečí mi nijak nebezpečné nepřipadalo. Sníh mi křupal pod nohama a lepil se mi na vlněné nohavice. Zachumlala jsem se do loveckého pláště po otci. Šla jsem, protože na běh jsem už neměla sílu. Stopy šelmy přede mnou zahlazoval padající sníh, každá vložka jim pomáhala se skrýt. Meč na zádech mě tížil čím dál víc a já ztrácela víru ve své síly, kdyby přece jen došlo na boj. Každá jehličnatá větvička, která se o mě otřela, věštila mé dceři smrt. Konec. Konec. Konec.

Lovkyně ve mně – tvrdá jako kámen a nedotčená léty života jiné ženy – se pomalu probírala k životu. Její oči uviděly setřené hrany stop šelmy jako čas: má dvě hodiny náskok, pak tři, pak čtyři. Její zkušenosti zhodnotily můj šouravý krok a olověné ruce. Pokusila se pohnout mé ztuhlé rty k úsměvu. Chápala jsem, co ten smutný úsměv znamená. Lovkyně už viděla mrtvou ženu.

Upadla jsem a ani jsem o tom nevěděla. Došlápla jsem do sněhu. Dopadla do něj kolenem. Bokem. Rameny. Bílý prašan mi naplnil ústa, nos, oči. Chutnal jako děšť. Opřela jsem se rukama, abych vstala, a země mi protekla mezi prsty jako mlha.

Myslím, že mě sledoval. Kdyby na mě ve chvíli nejvyšší nouze v temném údolí narazil jen tak, musel by to být bůh, a já ho raději považovala za člověka. Nevěděla jsem, jak dlouho šel po mé stopě, jaká chyba způsobená panikou nebo neobratností ho na mě upozornila. V tu chvíli jsem jen cítila, jak mě zvedá.

Krví mi projel hněv a strach, napřed proto, že mě našla šelma, a když se ukázalo, že ne, tak proto, že na mě sahá cizí muž. Dva různé druhy vzteku mluvily stejným hlasem.

Chtěla jsem křičet, odstrčit ho, vytáhnout meč, který mi ještě visel na zádech. Jedním prstem mi v tom zabránil. V očích modrých jako led mu podrážděně zajiskřilo, ale nic víc. Na krk mi splýval jeho plnovous, skvrnitý vložkami sněhu, spíš jako srst mrtvého zvířete než část těla živého člověka. Otočil se a klusal se mnou v náručí, jako by pro něj dospělá žena nebyla větší záležitostí než malé dítě. Ta myšlenka mi připomněla moji dceru, šelmu a selhání.

Chtěla jsem, aby se obrátil, aby mě, mrtvou nebo na pokraji smrti, nesl po stopě šelmy. Křičela jsem, tloukla ho, natahovala ruku přes jeho rameno. Vítr mi věnoval stejnou pozornost.

Lovkyně ve mně přimhouřila oči a čekala, co se z téhle záchrany vyklube.

Dvě

Prvního netvora jsem zabila na podzim toho roku, kdy na trůn usedl Solný císař. Otec se díval, jak ve vodách jezírka bez ryb čtu stopy. Polámané rákosí a orobinec jsem poprvé očíchala já, ne on. Přitiskla jsem ucho k chladné zemi pokryté mechem. Ochutnala jsem vítr. Starý rok se už nezelenal. Vítr honil po

hladině spadané listí. Tráva žloutla, stébla se o sebe třela jako miliony vyschlých rukou.

A ve vesnici šest mil vzdálené leželo v čerstvých hrobech pět dětí. Byli jsme na lovu, aby nepohřbili šesté.

Sama jsem nebyla o mnoho vyšší než dítě. Nataženou ruku s mečem jsem měla dlouhou jako otec bez meče, ale on se choval, jako by doprovázel sobě rovného. Neradil mi, nenavrhoval. Kdykoli jsem byla v pokušení hledat v jeho očích chválu nebo nesouhlas a proutkařit jako zaříkavačka, přemohla jsem je.

Rákosí mi řeklo, že netvor není vyšší než člověk. Voda prozradila, že žere ryby a hady, že vyměšuje do jezírka, že jeho krev leptá kámen jako kyselina. Šla jsem, jak mě otec naučil: kolena pokrčená, váhu na špičkách, rovnoměrně rozloženou, břichem spojená se zemí a hlavou s nebem. Na jezírku zakřičel jeřáb a zatřepetal křídly. Plížila jsem se po břehu, otec se kradl za mnou. Když jsem vytasila meč, vytasil on svůj.

Jeskyňe byla téměř pod vodou, vchod schovaný pod převislým břehem.

Rákosí před vchodem lhalo, že tudy nic nechodí. Téměř mě přesvědčilo, ale jen téměř. Zastavila jsem se. Přivřela jsem víčka, krev horkou, mysl úplně klidnou.

Hbitě jako ryba cosi prořízlo hladinu a hned zas zmizelo. Bublina. Ryba skočila po mouše. Nebo nestvůrné oko vykouklo na děvče, které je stejně kořistí jako lovcem.

Čekala jsem, že otec promluví, že mě varuje, že převezme velení. Čekal. Rákosím se blížila vlnka, stvoily se klaněly jako shromáždění v krámu.

Netvor po nás skočil.

Po mně.

Uviděla jsem kůži zelenou jako mech, oči rudé jako krev, na koncích roztažených spárů drápy jako skleněné střepy. Vzduch prořízlo zavřeštění, něco ve mně zajechlo strachy. Ale jen něco. Mé tělo se sehnulo, útok šel vysoko. Čepel vylétla vzhůru. Cítila jsem náraz v zápěstí, ale cvičné údery do panáka bolely stejně. Méně. Drápy mi rvaly bok, z kabátu trhaly cáry, obnažovaly vrstvené hedvábí a drátěnou košili pod ním. Tak jsme stanuli v objetí, netvor a já. Kromě nás nebylo na světě nic. Viděla jsem, jak se mu zastírá pohled, jak z něj uniká život. Nakonec po mně chňapl čelistmi; reflex zabijáka, který nemá nic než reflexy.

Ucouvla jsem, zasunula meč. Nekřičela jsem při útoku, nekřičela jsem teď. Otec stál vedle mě, zbraň v pohotovosti. Rákosí ohýbal už jen vítr. Podal mi ruku a já mu dala svůj meč. Černá krev netvora syčela a čpěla, na světlo a na vzduchu bublala. Otec se neusmál rty, jen očima, a řekl:

Potřebuješ novou čepel.

Ta radost v mém srdci až děsila.

Tři

Probudilo mě praskání ohně. Napřed jsem si představila, že jsem doma, vybavila jsem si šelmu a únos, uvědomila jsem si, že přišla odplata a zastihla mě nepřipravenou, to všechno ještě ve snu, který se právě rozplýval. Když jsem se úplně probírala,

přelud zmizel. Ještě mě halil otcův plášť. Meč v pochvě ležel vedle mě na dece z hrubé vlny. Zvedla jsem hlavu.

Stan mu ani v nejvyšším místě nebyl dost vysoký. Kůže napjatá na rámu z ohnutých větví. Zahloubené ohniště uprostřed bych dovedla zakrýt spojenými dlaněmi. Muž dřepěl u ohně a přikládal třísky. Podíval se na mě.

Jako dítě i jako mladá žena jsem v takových dočasných přístřešcích trávila noci. V otcových stanech z naolejovaného plátna bylo místo jen na spaní pro dva a ohniště postavené z hlíny a kamení. Tady bylo všechno jinak, ale na tom nezáleželo. Hned jsem pochopila, jak se stavba složí, jak se přiváže na mulu nebo na záda, jak proměnit smrtonosnou divočinu v útočiště, kde může lovec zachránit život napůl zmrzlé pitomé ženské.

Zasloužila jsem si umřít. Kdo vyrazí na mráz, aniž by myslel na jídlo a úkryt, před očima jen obraz své dcery ve spárech šelmy, zaslouží smrt. Lovkyně ve mně vycítila hanbu a přikývla. Otec, mnoho let mrtvý, ale v mých vzpomínkách stále živý, přikyvoval s ní, ale laskavěji. Tentokrát mě zachránilo štěstí. Moc náhody zná každý lovec. Jen blázen se na ni spoléhá.

Pomaloučku jsem se posadila. Muž se ke mně posunul, měl široká ramena, černé vlasy a černé vousy tak husté, že jsem mezi nimi sotva rozeznala bledé rty. Chtěla jsem mluvit, vysvětlovat, ale on odpovídal jen huhláním a mlaskáním. Neuspěla jsem s žádným z pěti jazyků, které znám. Beze slova ke mně natáhl ruku. Kousek ryby, maso sněhobílé, kůže stříbrná jako mince. Vzala jsem si. Seděla jsem u ohně a lovkyně ve mně si měřila mého zachránce.

Ruce měl zjizvené, ale kvůli chlupatému kabátu nebylo poznat, jak je rostlý. Pohled očí modrých jako led v měsíčním svitu neuhýbal. Jeho myšlenky jsem nedovedla odhadnout stejně, jako jsem nerozuměla jeho řeči, ale hrozbu jsem z něj necítila. Tenhle typ jsem znala.

Když jsem dojedla rybu, zahuhlal a špičatým plnovousem ukázal na zavázanou chlopeň stanu. Nechala jsem se vyvést ven. Nebe se na nás mračilo, vzduch těžkl nespadaným sněhem. Podle siluety kopců a měsíce jsem poznala, kde táboříme. Za chvíličku jsem pod novým sněhem rozeznala stopy. Přinesl mě z východu. Sáhla jsem na bílou krustu, nekladla prstům odpor. Asi pět hodin. Šelma má den náskok. Méně. I netvoří potřebují spát.

A moje holčička? Moje dcera s vlasy barvy půlnoci a smíchem jako potůček, který zná tajemství? Moje maličká, z níž bude co nevidět žena? Buď cestuje s nepřítelem, nebo už odešla k bohům. Tak nebo tak je to moje vina. Otrásla jsem se strachy, ale lovkyně ve mně jen pokrčila rameny. Jestli je naživu, potřebuje zachránit. Jestli ne, je teď na mně pomsta. Obojí na mě čeká den cesty na východ.

Muž kývl a tím mě vytrhl ze zadumání. Když se usmál, houštin plnovousu problíkl žluté zuby. Sehnul se, z rukávu vytáhl tenký nůž. Pětí krátkými tahy načrtl ve sněhu stopu a tři široko roztažené drápy.

Tázavě se na mě podíval. Natáhla jsem dlaň. Než mi dal nůž, zaváhal jen chvíličku. Nakreslila jsem šelmu: větší a menší pár rukou, silné křivé nohy, ocas zvednutý do vzduchu jako protiváha mohutné mordy. Tak jsem ji znala. Ukázala jsem na východ a pak na sever.

Zavrtěl hlavou, ukázal na východ a na jih. Zamžourala jsem na obzor. Zahuhlal, zamlaskal, ukázal na nízkou tmavou linii daleko na jihovýchodě a já mu porozuměla. Myslel si, že se šelma schová v lese.

Mýlil se. Teď jsem hlavou zavrtěla já. Ukázala jsem na sever, kde nerostlo nic, kde úkryt neposkytují stromy ani skalní převisy. Když zase zakroutil hlavou, sehnula jsem se a ponořila

ruku do sněhu až po loket. Vytáhla jsem ji, sníh se nepropadl. Jeskyně. Ukázala jsem na sever.

Tentokrát už pomalu přikývl. Vrátila jsem mu nůž, ale on mi stiskl prsty kolem střenky na znamení důvěry. Nechala jsem si ho, vlezla zpátky do stanu a uchystala se k výpravě na východ. I on se připravil, a tím začalo naše spojenectví.

Čtyři

Po prvním zabitím netvorovi jsem deset let lovila společně s otcem. Zakázky z guvernerských paláců doprovázelo zlato, stříbro a stovka lovcích na pomoc. Chudé vesnice v rozbahněných polích platily jen slepicemi a rýží. Otec mi důkladně vštípil, že naše meče slouží tam, kde je jich třeba, ne tam, kde dostanou největší odměnu.

V přístavu Song-Tai vystupovala z moře žena s očima černými jako tuš a ústy okrouhlými jako červ a zaváděla muže do nočních vln. Zabili jsme ji. V prašných údolích Kalikorské vrchoviny pocestné ve spánku rdousil had dlouhý jako deset mužů. Zabili jsme ho. Z měsíčního kotouče nad zlatými síněmi Qin-Lunu sléтал roj napůl vos a napůl včel, odnášel k nebi nedospělé chlapce a ráno vracel jejich ještě růžové kosti. I ten jsme zničili.

Sláva mi často stoupala do hlavy, ale otci stačilo se zamračit a já se vzpamatovala. Mistra lovce a jeho dceru opěvovaly písně. Básníci splétali báje o krvi a oceli, umu a boji, síle jeho luku a jemné práci mého meče. Otcí se nabízely ženy a já myslím, že některé neodmítli. I o mě se ucházeli muži, ale bylo jich málo. Jen ti nejmělejší.

Náš poslední společný lov začal uprostřed léta.

Ostrov Hun se mačká na jižní pobřeží jako člověk, který už už padá z útesu. Břeh pevniny lemují vysoké hory, v úžině na lodě číhají zubaté skály, pláž s každou vlnou chřestí škeblemi a oblázky. Svíték od Solného císaře ostrov nazval okrajem světa a tmy, a přestože tu bylo nebe stejně zářivé jako v srdci říše, chápala jsem, jak to myslí. Kameny mluvily o sklíčenosti a voda o neplodnosti.

Vysoko nad námi svítilo slunce na zemi, v níž nepřezije ani divoké býlí. Otec zavětril, prohrábl oblázky špičkami prstů a natáhl tětivu. V patách nám bezútešně vzlykaly vlny.

Démon sužoval jižní pobřeží už pět měsíců. Sedláci ráno nacházeli své ovce roztrhané a ponechané osudu. Ženy rodily mrtvé děti. Císařští gardisté z kohorty vyslané vesnicím na pomoc zešíleli a vzájemně se vyvražдили na mnoho strašných a nepřirozených způsobů.

Solný císař se tedy rozhodl najmout nás. Dopis nás zastihl v otcově domě v lesích na severu. Proto jsme teď procházeli po té osudné pláži na prudkém slunci ve vzduchu prosyceném solí.

Démon dřepěl na západním konečku ostrova, šupiny černé jako krovky a slizké něčím, co nebyla tak docela krev. Měl spíš kusadla než čelisti a zpíval si řezavou nesmyslnou písničku, z níž mě rozbolely zuby. Podíval se na nás nechápavými rybíma očima a hned zas jinam.

Uslyšela jsem poslední nádech svého otce. Napjal luk. Šíp démonovi projel levým okem a oba padli jako jeden, netvor i hrdina mrtví dřív, než se dotkli země.

Zanechal mi dopis. Dočetla jsem se o démonově kletbě a jak se otec bál, že bych ho v poslední chvíli chtěla zastoupit, sama zemřít a ochránit ho před démonem. Později se mi v duši smíchal žal a láska a zrada jako mléko s čajem.

V tu chvíli jsem jenom zaječela.

V noci byl tak zabijácký mráz, že jsme sklidili tábor až před rozbřeskem. Muž sbalil stan do balíku dost malého, aby se mu vešel na široká záda. Já si jeho tenkým nožem upravila lovecký plášť po otci. Byl mi moc velký a táhlo pod něj. Na jedné straně jsem z něj tedy vyřízla pruh, propíchala dírky a sešněrovala oba kraje rezervní koženou tkanicí. Z vyříznutého pruhu kožešiny na dlaň širokého a dlouhého jako má ruka jsem vyrobila psí dečky. Zkusila jsem si oblečení, zvažila, co s mým tělesným teplem udělá náročné pronásledování, a ještě je trochu upravila.

Muž mě sledoval. Pokud ho trápily otázky, nechal si je pro sebe. Se stanem, batohem zásob, mečem a dýkou vypadal jako karavana na nožičkách. Přemáhala jsem smích. Na očích mu bylo vidět, že je uražený, ale dovolil mi vzít na záda k meči ještě měch s vodou a kožený pytel sucharů a sušeného masa.

K meči, který mi otec dal po mém prvním zabitém netvorovi. K meči, který jsem měla v den jeho smrti. K meči, který na mě přivolal pomstu šelmy.

Muž si odkašlal, kývl směrem k východu a vyrazili jsme. S každým krokem tím hlubokým lepkavým sněhem ve mně manželka, vdova a matka ustupovala lovkyni. Před jejím mrazivým pohledem se schoval strach, kovová pachutí paniky, dokonce i vztek.

Před mým mrazivým pohledem.

Hleděla jsem vpřed, ani daleko, ani blízko, byla jsem bdělá, ale nesoustředěná, jak mě učil otec. Uviděl nás králík, lekl se a utekl. Vraní stopy ukazovaly, kde pod sněhem něco umřelo, ale moje dcera ne. Asi myši. Vycházející slunce zlatě rozsvítilo páru od mých úst a já si všechno uvědomila.

Vybavil se mi můj dům, vybavil se mi útok. Hleděla jsem na ně očima svého starého já. Můj dům stál v zákrutu horské říčky. S dcerou jsme měly vždy dost čerstvé vody a ryb. Hojnost ale nepřináší jen dobro. Když mě v nočním chladu probudil zvuk, řekla jsem si, že to je veverka nebo králík. Nejhůř jezevec. Škrábání a štěrchání se opakovalo, jako by se po dřevěné podlaze plazilo raněně zvíře. Vstala jsem a udělala první chybu. Moudrost a zvyk kázaly napřed najít zbraň, ale já se šla podívat.

Dům byl postavený do kruhu jako lovecká chata. K prostřednímu pokoji přiléhala ze západu kuchyně, z východu zimní spíž a moje ložnice, ze severu pokojik mé dcery a z jihu zima. V ohništi žhnuly uhlíky od večerního ohně. Když jsem vyšla z ložnice, zvuky utichly.

Zavolala jsem na dceru, druhá chyba. Ospale mi odpověděla, a to mě uklidnilo. Vtom se šelma uchechtla. V šeru téměř vyhaslého ohně její silueta vyskočila, stín mezi stíny. Vykřikla jsem, vrhla se k dceřiným dveřím, ale ona je právě otevřela zevnitř. V noční košili svítila jako uhlík. Jako ještě teplé zbytky jiného ohně.

Šelma ji uchvátila slabším párem rukou. Ocasem mě udeřila do žeber a srazila na zem. Zuby jako dýky jí cvakaly.

Sama za to můžeš, zasyčela. Tak v tom shoř. A jižní dveře – ty do divočiny – se rozlétly. Má dcera vyděšeně a pobouřeně vykřikla. Ta vzpomínka mi sevřela srdce, ale lovkyně si city nepřipouštěla. Dál jsem vzpomínala, jak jsem v panice roztrženými rukama zapálila svíčky.

Ode dne, kdy jsem odložila své staré já, kdy jsem zamkla lovkyni do komůrky v hlavě a začala žít jako matka, lovit ryby a zašívát staré oblečení, neopustil otcův plášť svůj količek u dveří. Teď jsem ho strhla. Ode dne, kdy jsem v lůně poprvé ucítila pohyb, neopustil můj meč polici. Teď jsem ho vzala. Vyběhla jsem vstříc sněhu a mrazu a své smrti.

Lovkyně horečnaté vzpomínání brzdila, aby zhodnotila dříve opominuté detaily. Sníh před domem v měsíčním světle bíle svítil. Bíle, ani jedna černá tečka. Takže krev netekla. Děsivé zuby šelmy by dovedly překousnout kmen stromu, ale krk mé dcery ušetřily, alespoň prozatím. Její drápy by uměly strhnout zbroj z největších válečnicků říše, ale mou dceru před nimi ochránila noční košile. Tehdy jsem si nic z toho neuvědomovala. Teprve teď jsem začínala chápat, o co šelmě šlo.

Kdyby ji chtěla zabít, nic jí nebránilo. Jestli ji chtěla živou...

Rozesmála jsem se. Muž se po mně ohlédl, ale já neměla jak vysvětlit, proč se mi ulevilo a proč jsem zoufalá.

Když si zvíře všimne pasti, špatná nástraha je přestane lákat. Nejlepší nástraha láká i kořist, která o pasti ví. Jeskyně na severu čekaly jako vlčí jáma pod nahnutým listím. Únosem pomsta začala, ale neskončila. S mým dítětem jako dokonalou nástrahou si mě šelma přitahovala, a já se nechala.

Modlila jsem se, ať je pro ni dcera cennější návnadou živá než mrtvá. Že šelma chce, abych trpěla přesně tak, jak trpěla ona.

Že moji holčičku nezabije, dokud u toho nebudu.

Šest

Po smrti rodičů se možná zblázní každé dítě. Já rozhodně na čas o rozum přišla, když se můj otec skácel na té neplodné pláži. Z jeho pohřbu si pamatuji útržky, střepy rozbitého skla. Solný císař se dostavil v nádherném rouchu barvy stříbra a nefritu. Sedm neúplatných pánů v prosté černé haleně. Celé jižní pobřeží plakalo, ale také se smálo. Lovce padl, ale démon padl s ním. Otec prohlásil hrdinou, zachráncem, darem od bohů, kteří si ho vzali zpátky.

Věděla jsem, že mě už nikdy neobejme kolem ramen. Věděla jsem, že jeho hlas utichl navždy. Věděla jsem, že na mě všechny oči hledí jako na kata příštího netvora a všechna srdce se táží, zda bude můj meč sám stačit.

Než se vrátil do svých paláců, přišel Solný císař za mnou. Vyjádřil soustrast, vychválil otcovu sílu a odvalu, vyplatil mi druhou polovinu smlouvené odměny. Poklekla jsem před ním, truhličku jeho stříbra u kolen, a vážně uvažovala o tom, zda stihnu tasit meč a zabít ho dřív, než mi v tom stráž stačí zabránit. Zvedla jsem hlavu a uviděla jeho zděšený výraz. Žádnou práci mi od té doby nenabídl.

V další jasné vzpomínce jdu prašnou ulicí v severské vesničce, studeně fouká. Okenice tlučou o rámy, vesničané si mě měří s neskryvanou nedůvěrou a strachem. Domov mám ještě dál na sever a nesu si jen meč uvázaný na zádech. Plášť na mně zplihle visí, černý špínou. Okousané žluté nehty mi mimovolně cvakají o sebe.

Na konci vesnice se mi postavil lovec.

Byl oblečený v měkké kůži a na bradě mu spíš nerostly, než rostly vousy. Vylezl z křoví u cesty a zastoupil mi cestu jako vzteklému psu. Nespustil ze mě zrak, lacinou bronzovou čepel tasenou. Zastavil mě ne strach, ale nepochopení. Proč by mě loupežník přepadl tak nemotorně, tak ustrašeně?

Spustil zařikávání proti síle oživlých mrtvol, ale můj smích ho brzy rozhodil. Považoval mě za zombii, za ducha, za upíra. Nepostavil se lovkyni, ale netvorovi. Smála jsem se, až z toho bylo vytí a pláč. Jakmile jsem se jednou rozplakala, nemohla jsem přestat. Muž přestal zařikávat. Hleděl na mě nechápavě. Beze slova se uklonil a odešel. Možná mě poznal, možná jen pochopil, že nemůže porazit to, co si s sebou nesu.

Už jsem ho nikdy neviděla. Ale vrátil se mi rozum.

Můj společník s ledovými očima se pohyboval tak jistě, až mi připomínal otce. Postupovali jsme stále dál přes kopce a hřebeny sněhu, tvář krajiny pod ním jsem si pamatovala, ale vidět nebyla. Nahé černé stromy křičely větvemi k bílému nebi. Led se třpytil na slunci, které jsem neviděla. A vedle mě těžce krácel on krokem stejně vyrovnaným, pevným a stálým jako tep mého srdce. Kde to terén dovolil, držel se rychlejších cest. Kde to nedovolil, opřel se do překážky mohutnými rameny, až mu svět sám ustoupil.

Já jsem cestou sbírala do otýpky roští, lámala jsem suché větve tam, kde sníh pokryl podrost jen svrchu. Při každé zastávce jsem hrabala ve sněhu a brala do kapes kameny. Vrtěl hlavou, zatím se mu nepodařilo prohlédnout můj plán. Můj povolený luk zůstal uložený na zimu v mém opuštěném domě. Vrány a zajíci ulétaly a utíkaly před mým hladem. To jsem nenaplánovala dobře.

Na rozlehlou planinu, kde spalo jezero, jsme došli až se západem slunce. Pevnou zem jsme nechali za sebou a rozbili tábor nad třemi druhy vody: na sněhu nad ledem nad černou nezamrzající vodou, kde u dna přezimovaly ryby a čekaly na tání. K jeskyním ještě den. Ne víc.

Postavil stan, tenkou ocelovou sekerkou vysekal kusy ledu a postavil z nich kolem stanu zídku na ochranu před severním větrem. Vytahala jsem z kapes pár kamenů, udusala jsem sníh a udělala na něm podlahu, aby oheň mohl hořet a nepropálit led pod sebou. Když to uviděl, usmál se. Noc padla rychle, bílá zešedla a šedá zčernala. Oranžové světlo našeho ohně bylo jedinou barvou ve zmrzlém světě. Pokusila jsem se svému společníkovi vyložit, co mě dovedlo až sem, kreslila jsem sebe, svého manžela, toho jsem smazala a nahradila pohřební snítkou, svoji dceru. Pozoroval mě a pak něco nakreslil sám. Velkou rozložitou postavu, jíž jistě myslel sám sebe. Menší postavu, ženu, ale velmi starou, ne manželku, možná matku. A pak něco tak malého, že to muselo být nemluvně v náručí. Potom šelmu a kruh, který jí spojil s děckem a oddělil od ostatních. Já nakreslila kruh kolem dcery a svoji postavu ve sněhu nechala samotnou. Příkývl.

Chtěla jsem se ho zeptat, proč ho šelma nenávidí, čím si jeho malá rodina zasloužila takovou krutost. Muselo mi stačit jeho sušené maso, které mi pepřem a solí vysušilo ústa, a hrnek rozpuštěného sněhu. Po jídle si pročesal vousy a vymočil se do díry. Jeho moč čpěla jen chvilíčku, než zmrzla. Když jsem udělala to samé, sledoval mě bez nechuti, bez zájmu a bez hrozby, vždy přítomné mezi mužem a ženou. Díval se očima lovce, jako já.

Po skromné večeři mi podal brusný kámen a zabručel něco k mému meči. Když jsem si ho ostříla, našel jiný kámen a pustil se do své čepele. Vzpomněla jsem si na písničku, kterou jsem zpívala dceři, když se učila mluvit: *Chraň si svůj meč, i on tě chrání / zpívá si zbraň, když zpíváš zbrani.* Ponořena do vzpomínek jsem si ji začala broukat.

Po manželově smrti jsem dceru vychovávala sama. Do domácnosti se mi nabízeli jiní muži. I jiné ženy, když jsme u toho. Věk mě ale naučil hamižnosti a já odmítala všechno, co by mě obralo o společný čas s dcerou. Zpívaly jsme, pracovaly, hádaly se, odpouštěly si a smály se. Předkládala jsem jí písně a příběhy, které mě učil otec, ne aby z ní jednou byla lovkyně, ale proto, že jsem jiné neuměla.

Teď se ukázalo, jak to ode mě bylo sobecké. Ve vesnici nebo ve městě poskytují bezpečí stovky cizích očí. I jediná další

osoba v domě by nás byla ochránila. Ale my bydlely na samotě v zákřutu řeky a já vychovala dívku stejnou, jako jsem já: byla spokojená v osamění, věděla o násilí v divočině i mezi lidmi, nepatřila tam ani onam. V tom vymrzlém stanu jsem se rozhodla, že dostanu-li druhou šanci, ukážu jí i jiné věci. Radost z pospolitosti, potěšení ze společného zpěvu, bezpečí života uprostřed stáda.

Muž se k mé melodii přidal. Možná se jeho myšlenky ubíraly stejnou cestou jako moje. Než šel spát, tiše si poplakal. Já spala dobře, a když jsem se probudila, jen málo mě překvapilo, že se tisknu k jeho širokým hřejivým zádům.

Sklidili jsme tábor. Ostrý štíplavý vítr nám ze zamrzlého jezera hnal vločky do očí. Lovkyně ve mně se smála: zlé počasí ji nesvedlo z cesty. Na severu se vypínaly kopce, v nich čekaly jeskyně a šelma.

A děti.

Osm

Během let jsem si vysloužila reputaci, která dřív provázela mého otce. Úctu mi vysloužilo i překonané šílenství po jeho smrti. Guvernéri, správci měst, kupecké spolky, radnice městeček roztroušených po celé říši, všichni se na mě obraceli s prosbami a já pomáhala, kde jsem mohla. Kdykoli jsem byla v pokušení přijmout víc peněz, než jsem potřebovala, otec se na mě ve vzpomínkách zamračil stejně jako zaživa.

Na slávu jsem nebyla tak pyšná jako na své umění. Jeden říční přístav sužovala stovka žabích démonů. Prastarý hřbitov šeptal ve snech vesničanů o násilí. Krysy velké jako poníci a morem zbavené smyslů obsadily loděnice. Vypadalo to, že dokážu cokoli. Představovala jsem si otce, jak se na mě dívá odněkud ze zasněžení, a snažila jsem se vysloužit si jeho úctu, obdiv a uznání.

Den před osmadvacátým výročím mého narození mi přišel dopis a zpravil mě o šelmě.

Arin-Quin byl vklíněn do západních hor, město upředené ze stříbra a železa. Houpaly se tu velkolepé řetězové mosty, napjaté od vrcholku k vrcholku, od domu k domu, od louky k sýpce a k náměstí. Stavby vyrůstaly přímo ze skály, šplhaly po srážech příliš strmých i pro kozy. Prazvláštní a nádherné město střežilo průsmyky mezi říší a zeměmi barbarů. Od času Kamenného císaře pod těmito mosty pětkrát ztroskotal vpád nepřátel a jejich krev naplnila údolí, jako by krvácela sama země.

Prudké svahy teď ale tížilo něco nového, bestie z barbarských krajů. Arin-Quin byl připraven na vojska, nedovedl se však ubránit šelmě, která chodila potichu, zabíjela bez varování a říšskou řeč proměňovala v syčení a mlaskání. Dvakrát se přetřhl most s padesáti nebo více lidmi, řetězy překousané. Nejlepší bojovníci a střelci z města šelmu vystopovali a ti nemnozí, kteří přežili, se doplazili k branám zničení na těle i na duchu. Staršínové se báli bezvlády a v nejtěžší hodině povolali mě. A já ve své pyše přijela.

Našla jsem stopu, kterou nikdo jiný neviděl. Poklekla jsem na šedou skálu tam, kde končily stromy, a přejela po ní špičkami prstů. Drápy tvrdší než žulové podloží zanechaly bílé škrábance širší než mé roztažené prsty. V návěži sněhu byl otisk dvou spojených zvířat, jako by větší mělo menší v břiše. Vítr čpěl zimou a bouří, šelma přesto lezla výš.

Vstala jsem, meč na zádech mě nezvykle tížil, v řídkém vzduchu bylo vše namáhavější. Přes přimhouřená víčka jsem se podívala na holou stěnu nad sebou, plášt za mnou vlál jako prapor. Když budu pokračovat nahoru, zabije mě jediný dobře mí-